για ένα ταξικά προσανατολισμένο συνδικάτο, ανταγωνιστικό, ανεξάρτητο

ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ!

ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΒΑΣΗΣ**[1]**

1ο ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΤΑΞΙΚΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΕΝΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ, ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ

ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ ΒΑΣΗΣ – ΔΗΛΩΣΗ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Να ανατρέψουμε την κατάσταση! Αυτό είναι το σύνθημα που θέλουμε να λανσάρουμε με το πρώτο μας Συνέδριο Συνδικάτων Βάσης. Ένα σύνθημα που πρέπει να καθοδηγήσει το εγχείρημά μας, και αυτό σημαίνει να κάνουμε πράξη την απασχόληση και την κοινωνική διαμαρτυρία, κάθε στιγμή που αυτό θα είναι αναγκαίο στα πλαίσια της διαδικασίας να εγκαινιάσουμε και να συνεχίσουμε τον μετασχηματισμό. Το να επικαλούμαστε τη σύγκρουση χωρίς να προσεγγίζουμε τι συγκεκριμένα σημαίνει, κινείται ενάντια στον ίδιο τον πυρήνα της, ως εργαλείο πραγμάτωσης του ταξικού συμφέροντος. Ακούμε πολύ συχνά ανθρώπους γύρω μας να επικαλούνται τον ανταγωνισμό, και πολύ συχνά παραμένει απλά αυτό: μια ηχηρή αλλά μη εκφρασμένη επιθυμία. Είναι στο χέρι μας να δημιουργήσουμε τις συνθήκες ώστε το σύνθημα του Συνεδρίου μας να γίνει μαζική κουλτούρα, μια κουλτούρα που θα την μοιράζονται και θα την εφαρμόζουν όλοι/ες.

.....

Με ποιον τρόπο το Συνέδριο εντάσσεται στο ευρύτερο πλαίσιο

Διεξάγουμε αυτό το Συνέδριο κατά τη διάρκεια μιας από τις πιο δύσκολες και διαρκείς

κρίσεις που η γενιά μας μπορεί να θυμηθεί. Από την απαρχή της, τη θεωρήσαμε συστημική και όχι σύντομη. Μια κρίση που έρχεται από μακρυά και που έχει εκδηλωθεί σταδιακά με διάφορες μορφές: οικονομική, χρηματιστική, κερδοσκοπική, συνδεόμενη με μια νέα οικονομία, και κυρίως αισθητή σε κοινωνικό επίπεδο, βαθιά ριζωμένη και διαβολική, της οποίας το τέλος κανείς δεν φαίνεται ικανός να προβλέψει.

Βιώνουμε τα αποτελέσματα του χρηματιστικού πλημμυρίσματος της οικονομίας, εκείνης της φάσης, με άλλα λόγια, όπου το κεφάλαιο άφησε τα κέρδη και τους πόθους του να ξεχυθούν στην χρηματιστική-κερδοσκοπική αγορά και την αγορά ακινήτων, ψάχνοντας για γρήγορες συμφωνίες, που υπήρξαν πράγματι σημαντικές και τεράστιες, αποσπώντας έτσι πολύτιμους πόρους από την εκπαίδευση, τη βιομηχανική ανάπτυξη, τη βελτίωση του περιβάλλοντος και των εργασιακών συνθηκών. Η κερδοσκοπική φούσκα που έσκασε στην αγορά ακινήτων και τις αγορές δανείων υψηλού κινδύνου έχει τώρα οδηγήσει το επενδεδυμένο κεφάλαιο να εστιάσει στην ανάπτυξη του κέρδους με όρους υφαρπαγής, εντατικοποιώντας έτσι τη συμπίεση των μισθών, των δικαιωμάτων, της ουσίας της ζωής, στα πλαίσια της αδίστακτης εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο και του ανθρώπου πάνω στο περιβάλλον.

Την ίδια στιγμή, οι πιο κλασικές μέθοδοι χρησιμοποιούνται ανανεωμένες από τους επενδυτές για να ξεπεράσουν την κρίση: το ξέσπασμα πολέμων και συγκρούσεων μεταξύ κρατών και θρησκειών, οι εθνοτικές συγκρούσεις, η κατάσχεση γης σε πολλές χώρες του Νότου, μεταξύ των οποίων η Αφρική, από πολυεθνικές, που στοχεύουν να ανοίξουν δρόμους για μια οικονομική, εκτός από πολιτική, νεο-αποικιοκρατία, που αντιμετωπίζει τις ανεπτυγμένες χώρες και τις αναδυόμενες βιομηχανικές δυνάμεις ως προαγωγούς.

Ο αγώνας να καταληφθούν πρώτες ύλες, ενεργειακοί πόροι, νερό, στοιχεία που σύντομα θα εκλείψουν αλλά ωστόσο είναι ζωτικά για το κυρίαρχο μοντέλο καπιταλιστικής ανάπτυξης που έχει επιταχύνει τους ρυθμούς του, αποτελεί κραυγαλέο παράδειγμα όλων αυτών.

Μια νέα εποχή υποδούλωσης στο κεφάλαιο ανατέλλει. Οι κατακτήσεις που είχε κατορθώσει το εργατικό και σοσιαλιστικό κίνημα κατά τη διάρκεια του 20ου αιώνα, κυρίως μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, βρίσκονται υπό αμφισβήτηση, και στοχοποιούνται ως οι βασικοί υπαίτιοι της κατάστασης στην οποία βρίσκεται η οικονομία της Πατρίδας μας. Μια λυσσαλέα μάχη μεταξύ εργασίας και κεφαλαίου είναι σε εξέλιξη, με το δεύτερο να φαίνεται να κερδίζει το πάνω χέρι. Κάθε διαθέσιμος πόρος εξαντλείται για να καλύψει τις απώλειες του τραπεζιτικού και κερδοσκοπικού συστήματος. Το εθνικό χρέος έχει πρόσφατα ξεπεράσει τα 200 δις ευρώ, ένα ρεκόρ όλων των εποχών, ακριβώς επειδή η κυβέρνηση των “τεχνικών εμπειρογνωμόνων” με επικεφαλής την εμπροσθοφυλακή της Λέσχης Μπίλντενμπεργκ, της

Goldman Sachs και της CEB, τον Μάριο Μόντι, έχει οδηγήσει τις δύσκολα κερδισμένες αποταμιεύσεις, μέσω μιας πολιτικής αυτολύπησης και καταστροφής, στα χρηματοκιβώτια των Ιταλικών και Ευρωπαϊκών τραπεζών.

Βρισκόμαστε λοιπόν διαρκώς αντιμέτωποι με την υποχρέωση να πληρώσουμε ένα χρέος για το οποίο είμαστε μόνο μερικά υπεύθυνοι, και το οποίο έχει κυρίως διογκωθεί εξαιτίας κρατικών επιχορηγήσεων σε εταιρείες και στον κόσμο των επιχειρήσεων και των τραπεζών. Η ανεργία έχει εκτοξευθεί σε απίστευτα υψηλά επίπεδα, αγγίζοντας, σύμφωνα με τις επίσημες εκτιμήσεις που τείνουν να υποτιμούν τα νούμερα, το 11% του ενήλικου πληθυσμού και κοντά το 33% του ανήλικου, με ανώτατα όρια που ξεπερνούν το 50% στη Νότια Ιταλία. Η ασφάλεια για την ανεργία το 2012 άγγιξε το αστρονομικό ποσό των 1 δις ωρών που διεξήχθησαν από την INPS (Κοινωνική Ασφάλιση)· η αγορά ακινήτων κατέρρευσε λόγω της απροθυμίας των τραπεζών να “ρισκάρουν” τα λεφτά τους (τα οποία είναι στην πραγματικότητα δικά μας, αν σκεφτούμε τις πολλές μεταφορές δημοσίου χρήματος) για να δώσουν στεγαστικά δάνεια. Ενώ οι στατιστικές για τα ποσά διαφθοράς ξεπερνούν τα 60 δις ευρώ το χρόνο, δεκάδες χιλιάδες οικογενειών έχουν χάσει ή πρόκειται να χάσουν το σπίτι τους εξαιτίας των δυσβάσταχτων ενοικίων ή της αδυναμίας να συνεχίσουν να πληρώνουν τα δάνεια, έχοντας χάσει τις δουλειές τους.

Μια ολόκληρη γενιά είναι στο έλεος των επιτοκίων της αγοράς που παίζουν με το μέλλον τους και συντρίβουν σταδιακά τις ελπίδες τους για το μέλλον. Στο μεταξύ, το εγχώριο και διεθνές τραπεζιτικό σύστημα μπορεί να αναπνεύσει χάρη στις σημαντικές μεταφορές χρήματος από τα ανεξάρτητα Κράτη-μέλη και την Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα· στην Ιταλία, το 10% του πληθυσμού κατέχει το 50% του πλούτου και η αγοραστική δύναμη των μέσων μισθών έχει πέσει, σε μόλις ένα χρόνο, κατά 4,5%. Αν κοιτάξουμε καλύτερα, η κρίση έχει προκαλέσει μια μεταφορά πλούτου από την εργασία στο κεφάλαιο, τέτοια που είχαμε να δούμε χρόνια.

Η εξασθένιση της κυριαρχίας των κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς όφελος των επενδυτών έχει διογκώσει τις συνέπειες της κρίσης. Η ΕΕ, η οποία προαναγγέλθηκε ως εργαλείο σφυρηλάτησης σχέσεων μεταξύ των λαών και ενίσχυσης των εθνικών οικονομιών, έχει πλέον αποκαλύψει το πραγματικό της πρόσωπο. Η γέννηση της Ένωσης, η έλευση του ευρώ, η εγκαθίδρυση του Ευρωπαϊκού βιομηχανικού και στρατιωτικού συμπλέγματος, τα έργα που διαμορφώνουν την εσωτερική αναδιοργάνωση, είναι όλα εργαλεία χρήσιμα για τη διαμόρφωση μιας υπερδύναμης στο διεθνές τοπίο, εξοπλισμένη να υψώσει το ανάστημά της στα πλαίσια του παγκόσμιου ανταγωνισμού. Είναι ένα εργαλείο στα χέρια των κυρίαρχων τάξεων, κυρίως στη Γαλλία και τη Γερμανία, αλλά και αλλού, για να επιβεβαιώσουν μια νέα

ηγεμονία που θα υποχρεώσει τις πιο αδύναμες χώρες σε σοβαρή μείωση του κόστους της εργατικής δύναμης, ώστε να επαν-οριστεί ο διεθνής καταμερισμός της εργασίας, αποδίδοντας δευτερεύουσες λειτουργίες στις Νότιες Ευρωπαϊκές χώρες (τουρισμός, υπηρεσίες στο σύστημα κατασκευών της Ευρώπης κλπ.), παράλληλα με το αυξανόμενο βάρος των Ευρωπαϊκών πολυεθνικών (των οποίων ο κύκλος εργασιών το 2008 έχει ξεπεράσει αυτό των ομολόγων τους στις ΗΠΑ), οι οποίες στρέφονται προς την κατάκτηση ξένων αγορών.

Αν αυτό είναι το σχέδιο σε Ευρωπαϊκό επίπεδο, διεθνώς η Ευρωπαϊκή Ένωση στοχεύει να παίξει ρόλο στον ενδο-ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό που βρίσκεται σε εξέλιξη, και που αποκτά όλο και πιο βίαια χαρακτηριστικά τόσο από οικονομική όσο και από στρατιωτική σκοπιά. Στο οικονομικό επίπεδο, προασπίζοντας το ρόλο του ευρώ ως εναλλακτικό νόμισμα στο αμερικάνικο δολάριο. Στο στρατιωτικό επίπεδο, με ουσιαστικά διαφορετικό τρόπο από το αμερικάνικο δόγμα, φτάνοντας μέχρι και να υπονομεύει την αποστολή του ΝΑΤΟ, που είχε μορφοποιηθεί μετά την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης, και συνίστατο ακριβώς στο να εμποδίσει την ΕΕ να γίνει οικονομικά και στρατιωτικά ανταγωνιστική. Μια πρώτη γεύση της νέας θέσης της Ευρώπης στη διεθνή σκακιέρα δόθηκε από τη στρατιωτική της δράση στη Λιβύη, η οποία καθοδηγήθηκε άμεσα από πολύ λίγα κράτη-μέλη, αλλά υπογράμμισε την ανάγκη να υπάρχει ένας Ευρωπαϊκός στρατός, και συνεπώς Ευρωπαϊκή στρατιωτική παρέμβαση οποτεδήποτε την καλέσει το καθήκον.

.....

Η ατζέντα του εργατικού κινήματος στην Ιταλία και ο ρόλος των CGIL-CISL-UIL[2]
(Ιταλικές Ομοσπονδίες Συνδικάτων)

Η κορύφωση της κρίσης βρήκε την εργατική τάξη απολύτως διασπασμένη. Είκοσι χρόνια συντονισμένης προσπάθειας και κοινωνικού διαλόγου έχουν σε τέτοιο βαθμό ακρωτηριάσει το Ιταλικό εργατικό μέτωπο, που έχει παραλύσει μπροστά στην ανάγκη να ανταποκριθεί στον πόλεμο που διεξάγεται από το κεφάλαιο. Οι πολιτικές των Συνομοσπονδιών που στόχευαν στη συγκέντρωση δυνάμεων, τη διαμοίραση και την καθοδήγηση των επιλογών για την παραγωγική ανασυγκρότηση που έφερναν οι κυβερνήσεις για λογαριασμό του χρηματιστικού,

κερδοσκοπικού και επιχειρηματικού κεφαλαίου, έχουν όχι απλά αποστερήσει την εργατική τάξη από τα όπλα της για αντίσταση, αλλά έχουν επίσης πυροδοτήσει μια πραγματική, πλήρως ανεπτυγμένη υποστροφή της συλλογικής συνείδησης που αυτή η τάξη είχε παραδοσιακά εκφράσει, του ρόλου και της δύναμής της, και που είχε λειτουργήσει ως το εργαλείο με το οποίο είχε διεξάγει και κερδίσει τις μάχες της τον 20ο αιώνα. Ωστόσο, οι εταιρίες δεν είναι οι μόνες υπεύθυνες για τη λεηλασία του κόσμου της εργασίας και του κοινωνικού ιστού που σχετίζεται με αυτόν.

Επιπλέον, οι υπόρρητες και υποτιθέμενες μη-ιδεολογικές αποφάσεις που λαμβάνονται από πολιτικά κόμματα που αυτο-αποκαλούνται προοδευτικά, έχουν συμβάλει σημαντικά στην εξασθένιση της δυνατότητας να δοθεί μια ταξική ερμηνεία σε εγχώρια και διεθνή πολιτικά γεγονότα, οδηγώντας σταδιακά την αγορά εργασίας και το εργατικό κίνημα να συμμορφωθεί με την προοπτική της τάξης που το εκμεταλλεύεται. Τελικά, εκείνοι που υποτίθεται ότι θα ήταν, και που για λίγο καιρό πράγματι ήταν έστω και μερικώς, το κύμα της αλλαγής και του κοινωνικού μετασχηματισμού, έχουν βυθιστεί σε ένα ρόλο-καναπέ, ιδεολογικών χορηγών των συμφερόντων του κεφαλαίου, γκρεμίζοντας την εργατική κουλτούρα και εκείνη την αυτο-συνείδηση και τη συνείδηση των συμφερόντων της που η τάξη είχε αναπτύξει κατά τη διάρκεια των προηγούμενων αιώνων: μια διεκδίκηση που δεν έχει τυχαία αφετηρία, είναι προσεκτικά σχεδιασμένη πριν διεξαχθεί και έχει παροτρυνθεί με μανιακή κτηνωδία από τα ΜΜΕ, για να διασφαλίσει την κυριαρχία των ερμηνευτικών εργαλείων των εχθρών της εργατικής τάξης.

.....

Η αφοσιωμένη υπεράσπιση της Ε.Ε. και των βασικών της αποφάσεων, μια σχεδόν πλήρως ανόητη σύμπλευση με την εθνικιστική ερμηνεία υπερεθνικών πολιτικών, βάζοντας το κεφάλι μέσα στην άμμο όσο η κυριαρχική δύναμη της δικής μας και άλλων χωρών συρρικνώνονται στο όνομα της μεγάλης Ευρώπης που γίνεται αντικείμενο του διεθνή οικονομικού ανταγωνισμού, στοχεύουν ξεκάθαρα σε μια κατάσταση χωρίς επιστροφή.

Έχουμε εδώ και καιρό εκφράσει την πολιτική μας άποψη στο CGIL και δεν νομίζουμε ότι υπάρχει κάποιος λόγος να την απευθύνουμε ξανά, αν όχι για να επιβεβαιώσουμε χωρίς καμία σκιά αμφιβολίας ότι αντιμετωπίζουμε έναν οργανισμό που έχει οριστικά μεταλλαχθεί το DNA του και επιδιώκει επίσης να μεταλλάξει και το DNA των εκπροσώπων του.

.....

Η αντικειμενική κρίση του ρόλου του Συνδικαλισμού βάσης

Έχοντας περιγράψει την οπτική μας για τον όχι και τόσο διαφοροποιημένο κόσμο των ιστορικών Συνομοσπονδιών, η κατάσταση του συνδικαλισμού βάσης, που αντίθετα έχει αρκετές διαφοροποιήσεις στο εσωτερικό του, επίσης αφήνει λίγο χώρο για πανηγυρισμούς. Αυτή η κοσμοθεωρία, αυτή η διαίσθηση της οποίας κι εμείς έχουμε υπάρξει ενεργό κομμάτι, έχει σε μεγάλο βαθμό εξαντλήσει την καθοδηγητική της δύναμη. Αυτό δεν αφορά τους άντρες και τις γυναίκες που δε δίστασαν να συνεισφέρουν γενναιόδωρα ένα μέρος του πολιτικού ακτιβισμού και της ζωής τους για να επαν-ενώσουν τον πλούτο της συνδυασμένης εμπειρίας, αλλά κυρίως αυτης που συμπεριλαμβάνει το χτίσιμο του μετασχηματισμού, ενάντια στις αλυσιδωτές επιπτώσεις στην εργατική τάξη, τις σημαντικές τροποποιήσεις σε εργατικούς νόμους, την επίθεση σε ατομικά και συλλογικά δικαιώματα, τις αλλαγές στη μορφή της εργασίας.

Τα παραπάνω έχουν όλα μαζί μετατρέψει τις πρακτικές αυτο-οργάνωσης στους χώρους δουλειάς και/ή στους εργασιακούς τομείς, μικρότερες ή μεγαλύτερες, βασικά ανέφικτες και άχρηστες, ενώ κατά το παρελθόν είχαν υπάρξει το κλειδί και η πρακτική που ο συνδικαλισμός βάσης είχε αξιοποιήσει για να απαντήσει στη θεόσταλτη ανάγκη να αποκατασταθεί η άμεση ηγεσία και η φωνή των εργατών και εργατριών. Οι συγκρούσεις σε επίπεδο εργασίας ή εργασιακής κατηγορίας έχουν σχεδόν πλήρως εξαφανιστεί. Αυτό συμβαίνει όχι απλά επειδή αποδεικνύεται όλο και πιο δύσκολο, σε επιχειρηματικό ή βιομηχανικό επίπεδο, να διορθωθούν οι καταστροφές που προκαλούνται από τη νέα εργατική νομοθεσία και από τις συμβάσεις (αν και όταν ανανεώνονται), και αυτό εκλαμβάνεται ως ένα ξεκάθαρο όριο στο πεδίο δράσης των εργατών και εργατριών, αλλά επίσης επειδή η χρήση κατασταλτικών μέτρων ενάντια σε εκείνους που “καταλαμβάνουν τους δρόμους” για να παλέψουν χωρίς την κατάλληλη στήριξη από τα σωματεία, διογκώνεται και είναι όλο και πιο ορατή.

Αυτό που πρέπει ωστόσο να αναγνωρίσουμε είναι ότι σήμερα, η σύγκρουση, όταν εκφράζεται, εκφράζεται σε επίπεδο δομής, τόσο που οι αυθόρμητες συγκεντρώσεις είναι πολύ δυσκολότερο να επιτευχθούν απ’ ότι παλιά, και το συναίσθημα που επικρατεί είναι ότι η δύναμη που απαιτείται για να περιοριστεί η καταστροφή, λείπει.

Η σχεδόν καθολική έλλειψη μιας αντίδρασης στην κρίση, στα κυβερνητικά μέτρα, στην αναίρεση των συλλογικών συμβάσεων, είναι εδώ και αποδεικνύουν τα παραπάνω. Διεθνή χρονικά, καθημερινά, μας μιλάνε για σκληρές και πικρές συγκρούσεις εναντίωσης στην κρίση και τις αποφάσεις που λαμβάνονται από τις εθνικές κυβερνήσεις, για εκατομμύρια που

μάχονται για να υπερασπιστούν το παρόν τους και να διασφαλίσουν ένα μέλλον. Στην Ιταλία, αυτό δεν έχει συμβεί επειδή κανείς δεν είχε επαρκή αξιοπιστία για να πυροδοτήσει ανάλογα σπιράλ μάχης. Ο ταξικά προσανατολισμένος συνδικαλισμός πρέπει είτε να αλλάξει δέρμα, να μετασχηματιστεί, αναλαμβάνοντας την ευθύνη να δείξει το δρόμο, που θα υλοποιηθεί μόνο μέσω σύγκρουσης, μιας εργατικής τάξης αναδιοργανωμένης και επικεντρωμένης στα συμφέροντά της, ή πρέπει όλοι μαζί να αποφασίσουμε μια ευρύτερη, γενικότερη και ανοιχτή διάσταση, που θα περιλαμβάνει επίσης εκείνο το κομμάτι της κοινωνίας που δεν συναντιέται πλέον με τα σωματεία στο χώρο εργασίας, υπό το φως της αποσταθεροποιητικής πραγματικότητας ότι αυτός ο χώρος δεν υπάρχει πια· αν δεν κάνουμε τίποτα από τα δυο, ένας κύκλος που πολλές φορές υπήρξε αναζωογονητικός, θα πρέπει να φτάσει στο αναπόφευκτο τέλος του.

.....

Το Μητροπολιτικό Συνδικάτο: που βρισκόμαστε τώρα

Αν το πλαίσιο των αγώνων στα εργοστάσια και τις υπηρεσίες είναι φανερό και το ζούμε από πρώτο χέρι κάθε μέρα, η διαίσθησή μας να ξεκινήσουμε μια πορεία για να ξαναχτίσουμε το Μητροπολιτικό Συνδικάτο/Κοινωνική Συνομοσπονδία, φαίνεται, αντίθετα, να συσπειρώνει νέες συναινέσεις και υποστήριξη. Η ιδέα ότι ο καιρός έχει φτάσει για το συνδικαλισμό να αντιμετωπίσει το ζήτημα της σχέσης του με εκείνα τα κομμάτια της κοινωνίας και του κόσμου της εργασίας που δεν μπορούν να συναντηθούν με το σωματείο επειδή είναι έξω από τα “κυκλώματά” του, γίνεται σταδιακά μια ιδέα προς εξέταση και εκπλήρωση.

Το υποστηρίξαμε πολλές φορές και το ζούμε καθημερινά στα πλαίσια της δουλειάς μας: ένας όλο και μεγαλύτερος στρατός πολιτών/εργαζομένων δεν υπόκειται καθόλου στις παραδοσιακές μεθόδους του σωματείου: η διαπραγμάτευση των συμβάσεων δεν τους αφορά, δεν ενδιαφέρονται για παροχές κοινωνικής πρόνοιας ή ανεργίας, δεν μπορούν να απαιτήσουν αύξηση στο μισθό τους ή καλύτερες εργασιακές συνθήκες. Είναι άνεργοι/ες, χωρίς εισόδημα, υπό καθεστώς προσωρινής εργασίας, στηρίζονται στην ασφάλιση ανεργίας για τους παροδικά εργαζόμενους, είναι μετανάστες και επομένως πρόκειται επίσης για τη νέα ή παλιά φτωχή τάξη που δεν έχει λεφτά να πληρώσει το νοίκι, να συνεχίσει να πληρώνει ένα δάνειο ή υψηλότερους λογαριασμούς κοινής ωφέλειας, πρόκειται για την τάξη που διώκεται από την Equitalia[3] και τα Δημαρχεία, για τους ενοίκους που τους πουλάνε το σπίτι στο οποίο έμεναν επί δεκαετίες σε εξωφρενικές τιμές στις οποίες δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν, για τους αστέγους.

Δεν βλέπουμε αυτόν τον κόσμο στο εργοστάσιο ή στο γραφείο, δεν τους συναντάμε στην καφετέρια ή στο διάλειμμα για τσιγάρο ή στους διαδρόμους, αυτός ο κόσμος ζει και κατοικεί στην πόλη και το χωριό, και είναι εκεί που πρέπει να τους συναντήσουμε. Αφότου τα Συνδικάτα Βάσης πρώτο-εγκαινίασαν έναν προβληματισμό γύρω από αυτή την προοπτική εργασίας, ένας μικρός αριθμός δοκιμών έγιναν που είναι σίγουρα ενδιαφέρουσες, αλλά που δε μας δίνουν μια καθαρή ένδειξη για το πώς να δράσουμε στην πράξη.

.....

Η βασική παράμετρος που προκύπτει από αυτά τα πειράματα είναι ότι δεν μπορείς να δικτυωθείς, δεν μπορείς να ξεκινήσεις μάχες και συγκρούσεις, αν δεν υπάρχουν άτομα και ομάδες που μπορούν να “διαβάσουν” την περιοχή, την ανάπτυξή της, που γνωρίζουν πώς να αποτολμήσουν ένα νέο συνδικαλισμό “του δρόμου” που μπορεί να κλιμακώσει τη συνείδηση και τον αγώνα μας, που αλλάζει τα συμφέροντα σε κάτι συλλογικό και συνδέει τον αγώνα μας στο χώρο εργασίας με εκείνον στην περιοχή.

Αυτός ο τύπος στρατηγικής απαιτεί μια αλλαγή στο βηματισμό. Ενώ είναι αναγκαίο να διατηρηθεί, και μάλλον να ενισχυθεί, η ικανότητά μας να αναλαμβάνουμε δράση στο χώρο εργασίας, εξασκώντας και αναθερμαίνοντας τη σύγκρουση, αυξάνοντας τον αριθμό των μελών που συμμετέχουν στο Συνδικάτο μας, συνεχίζοντας να αποτελεί κρίσιμο ορόσημο για τον αγώνα στο εργοστάσιο, σε Εταιρίες και σε γραφεία, και επομένως χωρίς να υποχωρούμε στο κλασικό επίπεδο του συνδικαλισμού, είναι εξίσου σημαντικό να επικεντρωθούμε και να ξοδέψουμε πόρους σε ένα σχέδιο Κοινωνικής Συνομοσπονδίας. Τα γραφεία μας πρέπει να λειτουργήσουν ως αποτελεσματικά σημεία συγκέντρωσης, ως χώροι για συζήτηση, και κυρίως για να οργανώσουμε την πάλη μας ενάντια στη νέα ταξική δομή. Πρέπει να είναι ο χώρος όπου ο αγώνας του Συνδικάτου και η κινητοποίηση του συναντούν τις ανταγωνιστικές απαιτήσεις που συγκεντρώνονται σε εθνικό επίπεδο. Πρέπει να γίνουν περιοχές υψηλής κοινωνικής μεταδοτικότητας.

Φυσικά, αυτά τα φαινόμενα μπορούν να λάβουν χώρα μόνο αν αυτή η απόφαση γίνει συλλογική, της οργάνωσης ευρύτερα, που δεν θα αντιμετωπίζει αυτή την προσπάθεια του Συνδικάτου ως “διαφορετική” από τη δική της δουλειά και/ή που αφορά εκείνους που ιδρώνουν και μοχθούν γι’ αυτό, αλλά ως στοιχείο της συνολικής μας ύπαρξης ως Συνομοσπονδία. Η μάχη να εξαλείψουμε τη βάση της ελαστικής εργασίας είναι όλων μας, είναι η μάχη εκείνων που έχουν προσωρινούς εργαζόμενους στην Εταιρεία τους και εκείνων που επιδιώκουν να τους οργανώσουν σε όλη τη χώρα· η μάχη ενάντια στο κλείσιμο νοσοκομείων, εκείνων που είναι κομμάτι του προσωπικού τους και των πολιτών που

ωφελούνται από την υπηρεσία τους. Η μίσθωση σπιτιών και τα άδεια διαμερίσματα δεν αφορούν μόνο τους αστέγους, τους ενοικιαστές που υπέστησαν έξωση, τους μετανάστες, αλλά όλους που ζουν και κατοικούν στην πόλη και την τοπική επικράτεια και παλεύουν σθεναρά ενάντια στην κερδοσκοπία και την καταστροφή του εδάφους· η μάχη για επαρκή δημόσια συγκοινωνία που να είναι ασφαλής και οικονομικά προσιτή δεν είναι μόνο μέριμνα των εργαζομένων σε αυτήν, αλλά επίσης των πολιτών που τη χρησιμοποιούν.

Η Ευρωπαϊκή διάσταση

Όπως έχουμε πει και σε προηγούμενες δηλώσεις μας, εάν η Ευρωπαϊκή Ένωση με τη μορφή ενός σούπερ-κράτους χειρίζεται από πρώτο χέρι τα πολιτικά καθήκοντα και τις λειτουργίες που ήταν μέχρι τώρα εθνικά θέματα, αυτό σημαίνει ότι τα κοινωνικά ζητήματα της εργασίας και της οικονομίας θα ορίζονται όλο και περισσότερο σε ευρωπαϊκό επίπεδο: τα κράτη-μέλη θα μείνουν με το πενιχρό έργο της εφαρμογής των αποφάσεων που λαμβάνονται από το ανώτατο ευρωπαϊκό κράτος. Οι πολιτικές λιτότητας που έπληξαν τις χώρες του Νότου στην Ευρώπη κατά τα τελευταία χρόνια δεν ήταν ελεύθερη επιλογή των Ελληνικών ή Πορτογαλικών ή Ιταλικών κοινοβουλίων, αλλά η συνειδητή απόφαση της τρόικα που σχηματίζεται από την ΕΕ, την ΕΚΤ και το ΔΝΤ, το οποίο επέβαλε όχι μόνο τα μέτρα για την “αποκατάσταση”, αλλά αποφάσισε επίσης και ποιες κυβερνήσεις, ακόμη και ποιοι πολιτικοί πρέπει να ηγηθούν αυτών των χωρών κατά την μαζική διαδικασία αναδιάρθρωσης, όπως έχουμε σαφώς βιώσει στην Ιταλία με την εγκάθετη κυβέρνηση των “τεχνοκρατών” και των σκληροπυρηνικών ευρωπαϊστών.

Οι αποφάσεις σχετικά με τα εργασιακά θέματα επίσης ορίζονται με συνοπτικές διαδικασίες από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και εάν δεν εφαρμοστούν κατά γράμμα, γρήγορα επιβάλλονται οικονομικές κυρώσεις που οδηγούν τις χώρες σε πιστή υπακοή, ακόμη και αν η εφαρμογή τους προκαλεί ισχυρές οπισθοδρομήσεις στην εθνική νομοθεσία και πάνω απ’ όλα με εξαιρετικά σοβαρές επιπτώσεις στους εργαζόμενους, άνδρες και γυναίκες. Θα αναφέρουμε εδώ ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα: η αύξηση της συντάξιμης ηλικίας των εργαζομένων γυναικών έγινε στο όνομα μιας δήθεν ισότητας των δικαιωμάτων μεταξύ ανδρών και γυναικών που επιτεύχθηκε με τον περιορισμό του προστατευτικού νομικού τους πλαισίου! Τα αποτελέσματα αυτού του σεναρίου είναι γιγαντιαία και σύντομα θα καταστούν ζωτικής σημασίας για όλους μας.

Εμείς, και όχι μόνο εμείς, κινδυνεύουμε στο μελλον, το όχι τόσο μακρύ, να γίνουμε ακατάλληλοι και χωρίς επιρροή στις αποφάσεις που λαμβάνονται για θέματα που αφορούν τους εργαζόμενους άνδρες και γυναίκες καθώς και το σύνολο του πληθυσμού. Έλλειψη

πληροφοριών σχετικά με τα νομικά πλαίσια των διαφόρων προτάσεων καθοδηγούμενα από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, παντελής άγνοια της διαδικασίας πίσω από την επικύρωση των νόμων και των αποφάσεων, το γεγονός ότι ενημερωνόμαστε για τα μέτρα που έχουν εγκριθεί όταν έχουν ήδη περάσει ως νόμοι και δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από την απόλυτη υποταγή, πραγματικά οδηγούν στον να κινδυνέψουμε να γίνουμε άχρηστοι σε όλη την διαδικασία.

Πρέπει οπωσδήποτε να ρυθμίσουμε τα πράγματα και να αξιοποιήσουμε όλα τα τεχνικά και πολιτικά εργαλεία στο λιγότερο δυνατό χρόνο έτσι ώστε να γεφυρωθεί αυτό το σοβαρό κενό που θα μας επιτρέψει να αναλάβουμε δράση, ενώ ακόμα προλαβαίνουμε, σε όλα τα σημαντικά θέματα που επηρεάζουν την αγορά εργασίας και την παραγωγή. Όταν επικαλούμαστε την εθνικοποίηση της Alitalia ή την εθνικοποίηση της ILVA ή οποιασδήποτε άλλης εταιρείας εθνικού συμφέροντος, θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι μεταξύ όλων των άλλων εμποδίων που θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε για να πραγματοποιηθούν αυτά τα σχέδια είναι οι ίδιες οι υπαγορεύσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης οι οποίες υποστηρίζουν ότι αυτές είναι κρατικές ενισχύσεις και ως εκ τούτου ανέφικτες (θα πρέπει να σημειωθεί ότι σε αντίθεση με την Ιταλία, η Γαλλία και η Γερμανία δεν έχουν διαλύσει το σύστημα παραγωγής τους καθόλου και επιπλέον έχουν γερά στην κατοχή τους τις εταιρείες που είναι στρατηγικού εθνικά ενδιαφέροντος).

Για να νικήσουμε τον εχθρό πρέπει να έχουμε μια βαθιά γνώση των μηχανισμών που χρησιμοποιεί και αναφέρεται. Η πολιτική επίπληξη δεν είναι αρκετή, πρέπει να καταφέρουμε να γίνουμε ο κόκκος της σκόνης που μπλοκάρει το σύστημα. Για να γίνει αυτό, πρέπει να χρησιμοποιήσουμε όλα τα εργαλεία που έχουμε και πρώτιστα τους διεθνείς συνδέσμους που έχουμε υφάνει όλα αυτά τα χρόνια.

Διεθνής παρέμβαση

Μια ταξική συνδικαλιστική οργάνωση δεν μπορεί παρά να είναι διεθνιστική. Το κεφάλαιο έχει για καιρό προσπαθήσει να ξυπνήσει τον ανταγωνισμό μεταξύ των εργαζομένων ανδρών και γυναικών από διαφορετικές χώρες. Το επίδικο είναι η διατήρηση των ελάχιστων επιπέδων παραγωγής που εγγυώνται την απασχόληση και τους μισθούς. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα αυτής της πολιτικής είναι της αυτοκινητοβιομηχανίας Fiat και των στρατηγικών αποφάσεων της όσον αφορά την μετεγκατάσταση της παραγωγής της. Φυσικά τα κριτήρια του κεφαλαίου είναι πάντα τα ίδια να αποκομίσουν το μέγιστο κέρδος με όσο το δυνατόν λιγότερες επενδύσεις και ως εκ τούτου, να μεταφέρουν την παραγωγή τους εκεί που το εργατικό δυναμικό είναι πολύ φθηνότερο σε σχέση με την Ιταλία ατελείωτοι εκβιασμοί

χρησιμοποιώντας ως φόβητρο την μετεγκατάσταση της παραγωγής με σκοπό να αποκτηθούν “συμβατικές και νομοθετικές εκπτώσεις”, η χρήση όλων των δυνατών μορφών προσωρινής εργασίας που διατίθενται από τις τοπικές κυβερνήσεις και άλλα.

Εμείς δεν “τσιμπάμε” στην διωκτική σαδιστική ιδιοτροπία του κεφαλαίου που θα ήθελε να επιτιθόμαστε σε “αυτούς που κλέβουν τη δουλειά μας”, εξαιτίας του οικονομικού «αδειάσματος» και της δεξιάς διαφθοράς, καθώς οι εργοδότες θα ήθελαν να μας αναγκάσουν να αποδεχθούμε τους μισθούς και τους νόμους στην Ιταλία, που ισχύουν σε άλλες με αναπτυγμένες χώρες. Παλεύουμε μαζί με αυτούς τους εργαζόμενους άνδρες και γυναίκες, να εξασφαλίσουμε ίσα δικαιώματα για όλους μας, για να ανατρέψουμε την κατάσταση και να προωθήσουμε την ισονομία. Οι εχθροί μας δεν είναι οι εργαζόμενοι και εργαζόμενες των άλλων χωρών, αλλά οι πολυεθνικές, οι οικονομικοί ηγεμόνες που θέλουν το διπλό πλεονέκτημα του να παράγουν με λιγότερα και να ωφελούνται περισσότερο, καταφεύγοντας ακόμα και σε τεχνικές εκμετάλλευσης, εξευτελιστικές και απάνθρωπες.

Αυτό που συνέβη με τους πάνω από 200 εργάτες κλωστοϋφαντουργίας στο Μπαγκλαντές, που κάηκαν ζωντανοί ενώ εργάζονταν σε είδη ρουχισμού που αργότερα συνδέθηκε με κάποια επώνυμη Ιταλική εταιρεία μόδας, τα επίπονα δεινά των ανθρακωρύχων της Marikana στη Νότια Αφρική, με τη δολοφονία των απεργών, είναι εκεί για να μας το θυμίζουν. Πρέπει λοιπόν, να διευρύνουμε τις διεθνείς μας σχέσεις, ιδίως σε ευρωπαϊκό επίπεδο, για να αποτρέψουμε πιο δυναμικά και αποτελεσματικά τα καπιταλιστικά σχέδια για επιστροφή της εκμετάλλευσης των εργαζομένων στον 19ο αιώνα. Από την ίδρυση του συνδικάτου βάσης, έχουμε αφιερώσει μεγάλο μέρος της προσοχής μας στις διεθνείς σχέσεις, ακριβώς από αυτή τη σκοπιά.

Η είσοδος μας στην Παγκόσμια Ομοσπονδία Συνδικάτων, των οποίων γίναμε μέλη κατόπιν της συμμετοχής μας ως παρατηρητές στο 16ο Παγκόσμιο Συνέδριο της Αθήνας το 2010 , έχει αποδειχθεί σημαντικό ορόσημο σε αυτή τη διαδρομή.

Είμαστε μέρος της ευρωπαϊκής γραμματείας της Παγκόσμιας Ομοσπονδίας Συνδικάτων WFTU, έχουμε λάβει μέρος στη διοργάνωση του Παγκοσμίου Συμβουλίου στη Νότια Αφρική βλέποντας από «πρώτο χέρι» τις τεράστιες αντιφάσεις μιας χώρας που έχει κερδίσει την πρόκληση σε πολιτικό επίπεδο, αλλά των οποίων η οικονομική εξουσία εξακολουθεί να ελέγχεται από τις πολυεθνικές και αυτό το καθεστώς οδηγεί σε βάρβαρες πράξεις όπως στην καταστολή του αγώνα των ανθρακωρύχων. Συμμετέχουμε στη διοργάνωση των Συνεδρίων των ευρωπαϊκών οργανώσεων που είναι μέλη μαζί μας στην Παγκόσμια Ομοσπονδία Συνδικάτων -WTFU- (για να αναφέρουμε τις κυριότερες Πορτογαλία, Ελλάδα,

Κύπρος, βάσκικες Χώρες), συντάξαμε προτάσεις με σκοπό την συνεργασία και τη δικτύωση με άλλες οργανώσεις οι οποίες, αν και δεν είναι ενταγμένες στον ίδιο διεθνή οργανισμό, είναι όμως στο ίδιο μήκος κύματος με μας, (Sud France, Sud Suisse, OPZZ Poland, UGTT Tunisia, ETUF Egypt κ.λπ.). Έχουμε θέσει ως στόχο και αυτό επιδιώκουμε με την αποφασιστικότητα μας, να ανοικοδομήσουμε τα ταξικά Συνδικάτα όπως τα γνωρίζουμε στην Ευρώπη, επεκτείνοντας την προοπτική μας σε χώρες που βρισκονται στις Νότιες ακτές της Μεσογείου και ήταν στο κέντρο των σημαντικών αραβικών εξεγέρσεων και να υποβάλουμε προτάσεις για συνεργασίες διότι είναι με αυτούς τους εργαζόμενους και εργαζόμενες με τις οργανώσεις τους που θα πρέπει να αλληλεπιδράσουμε για να αποφευχθεί το ενδεχόμενο ενός νεο-αποικιοκρατικού πραξικοπήματος από το ευρωπαϊκό κεφάλαιο σε βάρος των εργαζομένων αυτών των χωρών.

Επιδίωξή μας είναι να εστιάσουμε στην ευρωπαϊκή αγορά εργασίας όπως και σε άλλα θέματα, όπως στο αναφαίρετο δικαίωμα στο νερό, στη διατροφή, στην ιατρική περίθαλψη, στην κατοικία, που είναι βασική και απαραίτητη για το Νότο και δεν είναι παρά μια ξεθωριασμένη ανάμνηση για την Ευρώπη. Έχουμε διοργανώσει ένα διεθνές συνέδριο γι' αυτά τα θέματα που έχουν παρακολουθήσει αντιπροσωπείες Συνδικάτων από 13 χώρες και έχουν καταλήξει σε σοβαρές τοποθετήσεις, σε βαθιά διαφωνία με τις παρεμβατικές πολιτικές της FAO. Η FAO είναι ένας κλάδος των Ηνωμένων Εθνών του οποίου είμαστε μέρος, μαζί με μια άλλη Ένωση, που αντιπροσωπεύουν τα 82 εκατ. μέλη της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Συνδικάτων (WTFU). Καταγγέλλουμε κατά κύριο λόγο το «απαρτχάιντ» της Ευρωπαϊκής Επιτροπής που διεξάγει εναντίον των συνδικάτων, της ΠΟΣ και όλων των οργανώσεων που δεν αισθάνονται ότι εκπροσωπούνται στην Ευρωπαϊκή Συνομοσπονδία Συνδικάτων (ETUC), η οποία είναι ο μοναδικός διαπιστευμένος συνομιλητής στην Ευρωπαϊκή Ένωση, και όπου είναι μέλη η GSL, CISL και UIL (για την Ιταλία), και εκπληρώνει το ρόλο του προστάτη της σύγκρουσης και της υποβάθμισης του κοινωνικού αγώνα σε όλη την Ευρώπη.

Το κύριο θέμα στην ημερήσια διάταξη κατά την Πανευρωπαική απεργία που καλέστηκε από την Ευρωπαϊκή Συνομοσπονδία Συνδικάτων στις 14 Νοέμβρίου 2012 ήταν η ίδρυση σε ευρωπαϊκό επίπεδο μιας Κοινωνικής Σύμβασης για να κινηθεί παράλληλα με την Δημοσιονομική Σύμβαση! Ένα κοινωνικό σύμφωνο αλλά με ευρωπαϊκό στυλ!

Μέσα από αυτό τον αναζωπυρωμένο πρωταγωνιστικό ρόλο στην Ευρώπη της ΠΟΣ που εν μέρει ήμασταν και είμαστε οι πρωτεργάτες, προσπαθούμε μέσα από την διάνθιση των απευθείας σχέσεων με Ευρωπαίους κοινοβουλευτές που είναι πιο κοντά στις θέσεις μας να φτιάξουμε τα εργαλεία που είναι απαραίτητα για να ανταποκριθούν στην ανάγκη μας για γνώση και παρέμβαση σε μέτρα που ψηφίστηκαν από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Η διεθνής

εργασία πρέπει με κάθε τρόπο να γίνει πρωταρχική πτυχή του Συνομοσπονδιακού ονείρου μας που πρέπει να λάβει συγκεκριμένο πολιτικό ενδιαφέρον και απαιτούμενους πόρους για την προετοιμασία.

.....

Αντεπίθεση

Η ανάγκη να δημιουργήσουμε για εμάς, οργανωτικές δομές που να είναι πιο λειτουργικές και αποτελεσματικές είναι στενά συνδεδεμένη με την ανάγκη να έχουμε ένα Συνδικάτο που να ξέρει πώς να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της πολιτικής που θέλουμε να υλοποιήσουμε, με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Ποτέ δεν ήμασταν, ούτε και πρέπει να γίνουμε, ένα Συνδικάτο που είναι ικανοποιημένο μόνο με την αντιμετώπιση, εάν και όταν μπορεί, της επίθεσης, που ο εχθρός της εργατικής τάξης προτείνει και πραγματοποιεί. Πρέπει να ξέρουμε πώς να συμμετέχουμε στη σύγκρουση του να επιβάλουμε τις προτάσεις μας για να καλύψουμε τις ανάγκες των εργαζομένων. Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε σε αυτή τη φάση είναι γνωστά σε όλους μας, αλλά είμαστε πεπεισμένοι ότι είναι καιρός να ξεκινήσει η αντεπίθεση, εντοπίζοντας τα βασικά σημεία της δράσης του Συνδικάτου μας.

– «Μάχη» ενάντια στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ενάντια στις υπαγορεύσεις της ΕΚΤ, ενάντια στην προσπάθεια τους να αναδειχθούν παγκόσμια υπερδύναμη κατατροπώνοντας τις κατακτήσεις του κινήματος των Ευρωπαίων εργατών και έχοντας το πάνω χέρι στην αγορά εργασίας μέσω του εκβιασμού του χρέους. Ακύρωση των Ευρωπαϊκών «θεραπειών» που έχουν ανατρέψει το Σύνταγμά μας, αρχής γενομένης με το Δημοσιονομικό Σύμφωνο που έχει επιβάλλει φόρους και πολιτικές λιτότητας σε εργαζόμενους άνδρες και γυναίκες και στις φτωχότερες κοινωνικές τάξεις.

– «Πόλεμο» στον πόλεμο: όχι άλλες δαπάνες για όπλα και πολεμικές αποστολές λέμε όχι στην νεο-αποικιοκρατία που καταστρέφει τους πόρους. Αλληλεγγύη στους πληθυσμούς που είναι τα θύματα της επίθεσης και υποστήριξη της αυτοδιάθεσης των λαών, ξεκινώντας με τους Παλαιστινίους.

-Ισχυρές προσπάθειες από το κράτος στις οικονομικές πολιτικές, όχι μόνο ασκώντας τον απαραίτητο έλεγχο, αλλά και με την επιστροφή σε ένα πιο ενεργό δημόσιο ρόλο, αν χρειάζεται, με την έναρξη των διαδικασιών της εθνικοποίησης της κατασκευαστικής βιομηχανίας και των στρατηγικών υπηρεσιών.

– Μια πλήρης αναδιατύπωση της νομοθεσίας για την εργασία, την κατάργηση των νόμων

που θεσμοθετούν συμβάσεις χρόνου, αποκαθιστώντας το συνταγματικό δικαίωμα της ασφαλούς και αξιοπρεπούς εργασίας, επαρκώς αμειβόμενης και ακύρωση της συμφωνίας για παραγωγικότητα. Βαριές κυρώσεις για τις φορολογικά παραβατικές επιχειρήσεις που μετεγκαθιστούν την παραγωγή τους σε χώρες με φθηνότερο εργατικό δυναμικό. Αποκατάσταση και επέκταση προς όλους των προστατευτικών νόμων σε περίπτωση απόλυσης χωρίς βάσιμο λόγο. Συμβόλαια απεμπλοκής, συνεπείς αυξήσεις των μισθών και των επιδομάτων, λιγότερες ώρες εργασίας με τον ίδιο μισθό για ενθάρρυνση νέων θέσεων εργασίας. Δημιουργία ενός εθνικού κινήματος που θα επιβάλλει δημόσια λύση για νέες θέσεις εργασίας στους εργαζόμενους και εργαζόμενες της τελευταίας στιγμής/προσωρινούς, σε κινητικότητα και απολυμένους/ες.

Νομικά απαιτούμενα κριτήρια για δημοκρατική εκπροσώπηση στο χώρο εργασίας που διασφαλίζουν των πλουραλισμό και την δημοκρατία σε όλους τους τομείς.

-Κηδεμονία της δημόσιας εκπαίδευσης και έντονα κίνητρα για τη δημόσια έρευνα Χρηματοδοτήσεις που ευνοούν την επιστροφή στην πατρίδα του ερευνητών που μετανάστευσαν. Αποκατάσταση μιας εγχώριας υπηρεσίας διάσωσης που να είναι πραγματικά κοινή και να έχει ανατεθεί στο Πυροσβεστικό Σώμα.

-Δημόσια παρακολούθηση των τελών για τις υπηρεσίες και τα πρωτογενή αγαθά. Φορέας εγγύησης του ελάχιστου εισόδηματος. Υποστήριξη και υποβολή νομοσχεδίου για λαϊκή πρωτοβουλία σε φορολογικά ζητήματα.

-Περίληψη όλων των δημοσιων υπηρεσίων στον εγχώριο τομέα, ισχυρή και αποκλειστική χρηματοδότηση για την υγεία, την εκπαίδευση, τις Δημόσιες Συγκοινωνίες. Προστασία της δημόσιας περιουσίας από τις συνεχιζόμενες προσπάθειες για την ιδιωτικοποίησή τους.

-Προάσπιση και ενίσχυση της Δημόσιας ασφάλισης, δικαίωμα σε δίκαια συνταξιοδοτικά προγράμματα που επαρκούν για να καλύψουν τα έξοδα διαβίωσης και σεβασμός του δικαιώματος σε αξιοπρεπή γηρατειά και συνταξιοδότηση μετά τα ακριβή χρόνια ετών εργασίας. Επανεπιβεβαίωση και δομήση του ΟΧΙ μας σε ιδιωτικά συνταξιοδοτικά προγράμματα.

-Δικαίωμα στην κατοικία για όλους, κατάργηση των φόρων για το σπίτι, επαναχρησιμοποίηση των άδειων διαμερισμάτων, αναμόρφωση της λειτουργίας της κοινωνικής ασφάλισης, να σταματήσουν οι εξωσεις και οι πωλήσεις κατοικιών, αναγνώριση του δικαιώματος για σπίτι για όλους.

-Κατάργηση του νόμου Bossi – Fini και διεκδίκηση ίσων δικαιωμάτων για τους μετανάστες και το κλείσιμο της CIE, δικαίωμα ασύλου για τους πρόσφυγες και τους αιτούντες άσυλο, μαζί με το δικαίωμα στην ιθαγένεια και διαμονή δικαιώματα στα παιδιά που γεννήθηκαν στην Ιταλία.

– Αγώνας σε όλα τα επίπεδα για την περιβαλλοντική καταστροφή, αμέριστη υποστήριξη και συμμετοχή στον αγώνα για να αποτραπούν τα δαπανηρά δημόσια έργα που έχουν σοβαρές περιβαλλοντικές επιπτώσεις!

Να ανατρέψουμε την κατάσταση!

Μια ατζέντα, όπως αυτή που πρόκειται σύντομα να συζητήσουμε στο Συνέδριο μας, που πραγματικά αμφισβητεί από τη σκοπιά της εργατικής τάξης, της κοινωνικής και εργατικής δομής της Χώρας, προφανώς απαιτεί πολλή προσπάθεια και επιμονή. Τα μέλη μας, εργαζόμενοι και εργαζόμενες που έχουμε σχέσεις ή πρόκειται να αποκτήσουμε σε όλα τα επίπεδα, από τα εργοστάσια μέχρι τα γραφεία σε όλη την χώρα, ήδη έχουν εξασκηθεί σε αυτό το σχέδιο δράσης και ανάπτυξης σαν προηγμένη επιλογή της εργατικής τάξης του Συνδικάτου.

Είναι καθήκον μας να το αναπτύξουμε και να το εξασκήσουμε ώστε να γίνει αξιόπιστο, να το μοιραστούμε με αυτούς που έχουμε την ίδια ατζέντα γενικών στόχων στην βάση της εργασίας και της κοινωνικής δράσης μας και την επίτευξή τους μέσω της σύγκρουσης.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δυναμικά και αποφασιστικά απευθύνουμε την πρόσκληση σε όλους εκείνους που έχουν κοινούς στόχους και πρακτικές με το Συνδικάτο για την οικοδόμηση κοινών στιγμών προβληματισμού και διαλόγου, προκειμένου να καταλήξουμε σε μια πραγματικά ενωτική πορεία δράσης. Έχουμε απευθύνει την ίδια πρόσκληση σε όλους όσους δουλεύουν σήμερα σε ένα κοινωνικό και Συνδικαλιστικό επίπεδο αν και μέλη άλλων οργανώσεων.

Η έννοια του γενικού Συνδικάτου, ανεξάρτητου, ανταγωνιστικού, πιο δημοκρατικού και ανοιχτού σε θέματα της νέας ταξικής δομής / από-δομής είναι η ιδέα που μας ώθησε στην ίδρυση του συνδικάτου βάσης (USB). Αυτό πρέπει να είναι ο δρόμος που θα συνεχίσουμε να ταξιδεύουμε, με υπομονή και ταπεινότητα αλλά και με επίγνωση του ρόλου που μπορούμε να παίξουμε και είναι δικαιωματικά δικός μας. Δεν ξέρουμε ακριβώς πώς αυτή η περίπλοκη κατάσταση που θα αντιμετωπίσουμε τους επόμενους μήνες θα εξελιχθεί εθνικά, στην Ευρώπη και διεθνώς. Αυτό που ξέρουμε είναι ότι θα υπάρξει αυξανόμενη ανάγκη για οργανωμένη

σύγκρουση που θα ματαιώσει τα σχέδια για αναδιοργάνωση και εκμετάλλευση που επιδιώκονται από το κεφάλαιο, για να δοθεί η εμπιστοσύνη και η δύναμη πίσω στο εργατικό κίνημα, για να επανακτήσει τα δικαιώματα του και να απαιτήσει καινούργια.

“.....Αργοπεθαίνει

αυτός που δεν ανατρέπει την κατάσταση

όταν είναι δυστυχισμένος στην δουλειά,

αυτός που δεν ρισκάρει την βεβαιότητα για την αβεβαιότητα

για να κυνηγήσει ένα όνειρο,

αυτός που τουλάχιστον μία φορά στη ζωή του

δεν αποφεύγει τις χρήσιμες συμβουλές.....”

(απόσπασμα από το “Αργοπεθαίνει”, ποιημα της Martha Medeiros)

Να ανατρέψουμε την κατάσταση!

Ιανουάριος 2013

Πηγή

Μετάφραση

Ειρήνη Γαϊτάνου, Ιωάννα Προκόπη

[1] Το συνδικάτο USB (Συνδικάτα Βάσης) εκπροσωπεί 250.000 εργαζόμενους από διαφορετικούς εργασιακούς τομείς, τόσο του δημοσίου όσο και του ιδιωτικού τομέα, συμπεριλαμβάνοντας εποχιακούς εργαζόμενους, μετανάστες, ανέργους και άστεγους. Έχει παρουσία σε όλη την Ιταλία, και γραφεία σε περισσότερες από 80 πόλεις. Δεν έχει γενικό γραμματέα και διοικείται από τρία διαφορετικά σώματα: το Εθνικό Συμβούλιο, το Εθνικό Συντονιστικό και την Εθνική Επιτροπή (ΣτΜ).

[2] CGIL:Confederazione Generale Italiana del Lavoro: Ιταλική Γενική Συνομοσπονδία

Εργασίας, η μεγαλύτερη συνομοσπονδία στην Ιταλία, που συνδέεται με το PCI, το Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα, CISL: Confederazione Italiana Sindacati Lavoratori: Ιταλική Συνομοσπονδία Συνδικάτων, διάσπαση του CGIL, που πρόσκειται στους Χριστιανοδημοκράτες, UIL: Unione Italiana del Lavoro: Ιταλικό Εργατικό Συνδικάτο, επίσης διάσπαση του CGIL, προσκείμενο στο Σοσιαλιστικό Κόμμα (ΣτΜ).

[3] Ιταλική δημόσια επιχείριση που δημιουργήθηκε το 2007, και είναι επιφορτισμένη με τη συλλογή των φόρων και τελών (ΣτΜ).

ilesxi.wordpress.com